

אמרי שפר "רלז"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אל תמתין כדי לקנות נדל"ן, קנה נדל"ן ותמתין. (פתגם ידוע)

אם זכית לקום בבוקר קיבלת מתנה הכי גדולה בעולם, השאר זה "בונוס".

אם יחוו דעתם גורמי הרפואה המוסמכים שגם עצה זו אינה מספיק בטיחותית, כי אז מוטב להתפלל בבית ביחידות, ולא לחלל ח"ו שבת ומועד.

אם יש לפניו שני פירות שאין ברכותיהן שוות, כגון ב'פ' העץ וב'פ' האדמה, י"א שיקדים החביב אפילו הוא ב'פ' האדמה. אבל הרבה נוהגין תמיד להקדים ב'פ' העץ.

אמרו חכמים: איזהו בן עולם הבא, כל האומר פרק שירה בכל יום. צא ולמד - כל היקום מלא שירה לבוראו, וכל בריה ובריה שרה שירתה ליוצרה.

אמרו שהמאכל והמשקה הם מזון הגוף, והברכות הם מזון הנפש, שגורם שישרה שפע קדושה על האכילה ועל המשקה. וזהו כונת הכתוב (דברים ה'ג') כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ד' יחיה האדם. וזהו נמי צדיק אוכל לשובע נפשו (משלי יג,כה) (פלא יועץ ערך ברכות)

אמרת העולם שעדיף לאדם להישאר עם הצרות שכבר הורגל אליהם מלהסתגל לצרות חדשות - גם אם החדשות יהיו קלות יותר, כך קושי השעבוד של מצרים שכבר הורגלו והושרשו בו בני ישראל - יהיה עדיף להם על פני מלחמה, שמשמעה: צרה חדשה!

אנחנו מאמצים את מידת הביטחון במחשבה שהיא תעזור שהקב"ה יתאים את החיים לצרכינו. בכך אנו שוכחים את העיקר - שהנושא המרכזי בעבודת הביטחון אינו המצב הפרטי שלנו, אלא התכנית הכללית של הקב"ה עבור העולם. העניין אינו שיהיה לנו נח ושהחיים שלנו יסתדרו כרצוננו, אלא שהם יתפסו את המקום הנכון בתוך אותה תכנית כללית שהכין עבורנו הקב"ה.

אנחנו נמצאים בסיטואציה ייחודית, המוציאה אותנו בעל כרחנו מד' האמות הפרטיות שלנו, ומכריחה אותנו לראות את עצמנו חלק מהכלל - דווקא על ידי הישארותנו בד' האמות הפרטיות שלנו, בהתנתקות מהסביבה.

אף במקומות ובזמנים שהסכנה גדולה מאוד, שאז לדעת גורמי הרפואה המוסמכים ישנו צורך דווקא בהידוק המסכה היטב על פניו, מ"מ אין להקל בכך בשבת ובחג, אלא ניתן ללבוש במקום זאת שתי מסכות, וכך להגביר את רמת הזהירות וההגנה באופן המותר.

אתרוג בט"ו בשבט הוא סגולה לרפואה

בזמן החורבן היה צריך לעשות זאת באמצעים בריוניים ושערורייתיים. לשרוף מחסני מזון, להרעוב אנשים למוות רח"ל, ולחרחר מלחמות. בימינו לא צריך את כל זה: מודעות רחוב, רמקולים, צינתוקים אלמוניים - , דיים כדי לקרר אמבטיה, כדי ליצור ספק מול דעת-תורה, כדי לנטוע מורך בלבבות מבולבלים.

בימים בהם כותרות החדשות, עוסקות כל-כך הרבה עם מה שהאדם עושה ועשה. טראמפ עשה והעניק לישראל כך וכך. בזכות טראמפ יש לנו את זה ואת זה. ביידן ינהל וישנה את המדיניות והוא יעשה כך וכך. ביבי עושה. סער עושה. פיזר מייצרים חיסונים משני תבל. משרד

הבריאות מחליט. שר הבריאות קובע. ומרוב שאנחנו שקועים בתוך כל העשייה הזו, אנו שוכחים לרגע להוציא את הראש מקופסת הפליימוביל ולהבין שאף אחד לא עושה כלום. כלום. כלום. רק הבורא יתברך הוא זה שמנהל ומנווט ועושה. אך אחד לא יכול להרע לנו ואחד לא יכול להיטיב עמנו. הוא. הוא. ואין בלתו. הוא לבדו עשה ועשה ויעשה לכל המעשים. יודעים מה? בובות הפליימוביל לפחות לא מדמינות שהן עושות משהו -

בימינו שזכינו שלמעלה משני מיליון נתחסנו, וגם לפי הטוענים שכביכול מסתירים מידע ויש הרבה יותר ממה שמדווחים עדיין מדובר בבודדים ומקסימום בכמה עשרות, ודאי שהאוסר להתחסן, נגד דעת רובם המכריע של הרופאים ודעת גדולי הדור, בטלה דעתו, דמם של המתעכבים להתחסן בגלל דבריו, אם חלילה ינזקו רח"ל תלוי בצווארו.

בס' שבט מוסר כתב: בני הוי זהיר לברך על הפירות בחמשה עשר בשבט, שמנהג ותיקין הוא.

בפרשת ויגש, אצל יוסף הצדיק, מתרגם אונקלוס את התיבה 'להתאפק' – 'לאתחסנא'. הוי אומר: ההתאפקות היא החיסון הרוחני. כשיצרו של אדם מושך את ליבו לדבר עבירה, הוא מעורר בו משיכה לעוון ולחטא, והאדם נעצר, הוא מתאפק, הוא משתמש בכל כוחותיו כדי לבלום את היצירה הרעה; הוא מקבל כוחות שמימיים גדולים מאד. הוא מתחסן בחיסון הטוב ביותר, חיסון המעניק לאדם כוח לפעול ככל אשר ירצה. ואת החיסון הזה לא מקבלים בשתי מנות וזהו, בחיסון הזה עלינו לחסן את עצמנו יום-יום, בעוז!" (הרה"צ ר' הערשל הורונצ'יק שליט"א)

בשבתות ובחגים ישנו איסור בלבישת מסיכה המותקן בה חוט מתכת, ויש להוציא את חוט המתכת מערב שבת (או החג), או לחילופין ללבוש את המסכה באופן הפוך, כך שהצד שבו חוט המתכת יהיה על גבי הסנטר, ואז אין חשש כלל.

בש"ח: נוטריקון - בשבת שינה לאכול חיטים. נהגו לאכול חיטים בשבת זו: 'שבת שינה'-זכר לשירה ששרו ישראל לקב"ה.

גם אחרי שנמצא החיסון קורונה עדיין לא נמצא חיסון שירפא את הצלקות של שנאת החנם שבין המגזרים, את הסטריאוטיפים שתרמו לשסע חברתי מעמיק ואת ההתנערות מאחריות הדדית מאחריות.

גם כעת מוטל על כל יחיד ויחיד לעשות את חובתו ולעבוד את השם בכוחות ובכלים הפרטיים שלו – אך הנכון הוא לתפוס את עבודת השם האישית שלנו בתור חלק ממהו רחב הרבה יותר; חלק מעבודת השם הכללית של עם ישראל, וחלק מהגשמת התכנית שיש לקב"ה עבור העולם כולו.